

Pia Mentz

Door Hennie Pen-Dijkema

Op een regenachtige dag komt Pia Mentz bij mij op bezoek. Ze komt net van haar vrijwilligerswerk (handwerkles op de Vrije School) en dat is bij mij in de buurt, dus het interview kan meteen bij mij thuis plaatsvinden. Al snel wordt duidelijk dat Pia veel te vertellen heeft.

Ze is geboren in Amsterdam en heeft tot haar twintigste in Amsterdam-West gewoond. Toen zij jong was, lag dit aan de rand van de stad, met weilanden vlakbij. Ze hadden zelf geen tuin, maar tussen de huizen was een binnentuin en haar oom had een tuin met kippen. Haar grootmoeder was gek op planten en had altijd een schaartje op zak om iets weg te knippen of een stekje mee te nemen. Zo ontstond bij Pia al vroeg een interesse voor bloemen en planten. Haar vogelkennis bleef toen beperkt tot mus, merel, duif, blauwe reiger en eend.

Altijd blijven leren

Op school kregen ze de opdracht een heel jaar lang één m² weiland te bekijken en bij te houden wat er groeide en bloeide. Daar heeft ze veel van geleerd. Na haar Mulo-opleiding mocht ze van haar vader niet doorstuderen en moest ze aan het werk. Ze vond een baan bij de firma Brenninkmeijer (C&A) in Amsterdam op de interne accountafdeling. Tijdens het dansen leerde ze haar man kennen, die in het onderwijs werkte. Na hun huwelijk wilde ze zelf ook lesgeven.

Ze volgde de driejarige Pabo-opleiding en werd daarna juf in het Jenaplan- en Montessori-onderwijs, onder meer in Amsterdam-Noord en de Bijlmer. Later woonde ze in Purmerend en werkte op een ZMLK-school (voor zeer moeilijk lerende kinderen), waar ze haar roeping vond. Ze gaf vakken waarbij je je handen gebruikte, zoals tuinarbeid, houtbewerking, fietstechniek en keramiek.

Met haar man maakte ze vele reizen, o.a. naar Zweden. Helaas overleed hij plotseling, en toen dacht ze: 'Wat nu?' Ze ging op volksdansen en ontmoette daar mensen die vertelden over vrijwilligerswerk bij Water, Land en Dijken. In de jaren 70 had ze een cursus voor natuurgids gedaan en rond 2015 werd haar interesse in weidevogelbescherming opnieuw gewekt. Ze volgde de cursus bij Wim Tijsen en wilde graag meedoen, maar er was toen geen plaats. Op de startavond van het weidevogelseizoen ontmoette ze een oud-collega, waarna ze in zijn groepje werd opgenomen om in Kwadijk nesten te beschermen. Toen dat niet langer kon, ging ze met een groepje de nestbescherming doen op het boerenbedrijf van Amber Laan in Warder. Dit doet ze nog steeds.

Kruidenvrouwtje

Daarnaast doet ze voor WLD mee aan het monitoren van bloemenranden, onderzocht ze samen met fotograaf Loek Londo oeversranden terwijl hij foto's maakte, bestudeerde kruidenrijk grasland, maakte foto's bij vrijwilligers-uitstapjes en plaatste plakstrips om de insectenstand te meten.

Elke woensdag bezoekt ze een mevrouw in Oosthuizen om samen te eten en tuinwerkjes te doen. In haar straat onderhoudt ze zes gemeenteperken, plaatst containers terug en houdt de straat netjes: geen rommel of losse grassprietten. Daarnaast is ze 'onkruidvrouwtje' in de moestuin van Jan Kees den Rooyen. Een zeer bezige bij, deze 70-plusser!

Na een mooi gesprek namen we afscheid. Het weer was inmiddels slechter geworden en Pia moest op de fiets naar huis. Geen probleem: ze haalde een regenpak uit haar tas en daar ging ze. Later mailde ze dat het een genoeglijke middag was en dat ze nog nooit zoveel over zichzelf had gepraat.

Op een natte dag komt Pia Mentz bij mij op bezoek. Ze komt net van haar vrijwilligerswerk (handwerkles op de Vrije School) en dat is bij mij in de buurt, dus het interview kan meteen bij mij thuis plaatsvinden. Al snel wordt duidelijk dat Pia veel te vertellen heeft.

Ze is geboren in Amsterdam en heeft tot haar twintigste in Amsterdam-West gewoond. Toen zij jong was, lag dit aan de rand van de stad, met weilanden vlakbij. Ze hadden zelf geen tuin, maar tussen de huizen was een binnentuin en haar oom had een tuin met kippen. Haar grootmoeder was gek op planten en had altijd een schaarstje op zak om iets weg te knippen of een stekje mee te nemen. Zo ontstond bij Pia al vroeg een interesse voor bloemen en planten. Haar vogelkennis bleef toen beperkt tot mus, merel, duif, blauwe reiger en eend.

Altijd blijven leren

Op school kregen ze de opdracht een heel jaar lang 1 m² weiland te bekijken en bij te houden wat er groeide en bloeide. Daar heeft ze veel van geleerd.

Na haar Mulo-opleiding mocht ze van haar vader niet doorstuderen en moest ze aan het werk. Ze vond een baan bij de firma Brenninkmeijer (C&A) in Amsterdam op de interne accountafdeling. Tijdens het dansen leerde ze haar man kennen, die in het onderwijs werkte. Na hun huwelijk wilde ze zelf ook lesgeven. Ze volgde de driejarige Pabo-opleiding en werd daarna juf in o.a. het Jenaplan- en Montessori-onderwijs, onder meer in Amsterdam-Noord en de Bijlmer.

Later woonde ze in Purmerend en werkte op een ZMLK-school (voor zeer moeilijk lerende kinderen), waar ze haar roeping vond. Ze gaf vakken waarbij je je handen gebruikte, zoals tuinarbeid, houtbewerking, fietstechniek en keramiek.

Met haar man maakte ze vele reizen, o.a. naar Zweden, ook na haar vervroegd pensioen. Helaas overleed hij plotseling, en toen dacht ze: 'Wat nu?'

Ze ging op volksdansen en ontmoette daar mensen die vertelden over vrijwilligerswerk bij Water, Land en Dijken. In de jaren 70 had ze een cursus voor natuurgids gedaan en rond 2015 werd haar interesse in weidevogelbescherming opnieuw gewekt.

Ze volgde de cursus bij Wim Tijsen en wilde graag meedoen, maar er was eerst geen plek. Op de openingsavond van het weidevogelseizoen ontmoette ze een oud-collega, waarna ze in zijn groepje werd opgenomen om in Kwadijk nesten te beschermen. Toen dat niet langer kon, ging ze met een groepje de nestbescherming doen op het boerenbedrijf van Amber Laan in Warder. Dit doet ze nog steeds.

Kruidenvrouwtje

Daarnaast doet ze voor WLD mee aan het monitoren van bloemenranden, onderzocht ze samen met Loek Londo oeverranden terwijl hij foto's maakte, bestudeerde kruidenrijk grasland, maakte foto's bij vrijwilligersuitstapjes en plaatste plakstrips om de insectenstand te meten.

Elke woensdag bezoekt ze een mevrouw in Oosthuizen om samen te eten en tuinwerkjes te doen. In haar straat onderhoudt ze zes gemeenteperken, plaatst containers terug en houdt de straat netjes: geen rommel of losse grassprietten.

Daarnaast is ze 'onkruidvrouwtje' in de moestuin van Jan Kees den Rooyen.

Een zeer bezige bij, deze 70-plusser!

Na een mooi gesprek namen we afscheid. Het weer was verslechterd en Pia moest op de fiets naar huis. Geen probleem: ze haalde een regenpak uit haar tas en daar ging ze. Later mailde ze dat het een genoeglijke middag was en dat ze nog nooit zoveel over zichzelf had gepraat.